

РЕПУБЛИКА СРБИЈА

УПРАВНИ СУД

25 У. 2039/16

23.02.2018. године

Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Д. Д. из Б., ..., чији је пуномоћник Лука Бралић, адвокат из Београда, Војводе Миленка бр. 526/1, поднетој против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак, Београд, број: 300-438-03-00113/2015-11000 од 15.01.2016. године, чији су предмети преузети од стране Министарства финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној на дан 23.02.2018.године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени поступак Београд број: 300-438-03-00113/2015-11000 од 15.01.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак, Београд, да тужиоцу Д. Д. из Б., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против закључка Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град, број: 438-03-844/2015 Ж. 10 01.10/15 од 13.10.2015. године, којим је одбачена, као неблагоприятна жалба тужиоца изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град, број: 431-9/588 од 13.06.2006. године.

Тужбом, поднетом Управном суду 10.02.2016. године, тужилац оспорава

законитост решења туженог органа, због неправилне примене материјалног права, повреда правила поступка, непотпуно и погрешно утврђеног чињеничног стања. У тужби се наводи да је решење Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Стари град, број: 431-9/588 од 13.06.2006. године, којим је тужиоцу, као пореском обвезнику, утврђен годишњи порез на доходак грађана за 2005. године, тужилац примио тек 25.09.2015. године, када му је од стране првостепеног органа издата фотокопија списка предмета. Како је тужилац жалбу против тог решења изјавио дана 01.10.2015. године, то тужилац сматра да је иста изјављена благовремено. Тужилац истиче да у списима предмета не постоји ниједан доказ да је решење од 13.06.2006. године уручено тужиоцу или његовом пореском пуномоћнику или члану домаћинства тужиоца, као лицима која су била овлашћена да приме пореско решење према одредбама у то време важећег Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Такође истиче да у списима предмета не постоји ни доказ у уручењу предметног решења путем поште, на начин који поменути закон дозвољава. У тужби се такође указује на то да је, према разлозима оспореног решења, у образложењу решења Х-01 бр. 43-840/06 од 28.08.2006. године наведено да је два пута покушано уручивање позива за заказане расправе за 08.08. и 25.08.2006. године, као и да уручивање није било могуће на адреси пребивалишта пореског обвезника, односно да су пошिल्ке враћене пошљаоцу уз назнаку “обавештен није подигао пошилку”. С тим у вези, тужилац истиче да утврђивање релевантних чињеница читањем образложења другог решења које је донела друга организациона јединица Пореске управе, није начин за утврђивање чињеница, по Закону о општем управном поступку, те је стога наведени закључак туженог органа није утемељен. Са изнетих разлога, у тужби је предложено да суд уважи тужбу, поништи оспорено решење, као и да тужиоцу досуди трошкове управног спора, и то на име састава тужбе од стране пуномоћника адвоката у износу од 30.000,00 динара, као и на име трошкова судске таксе, по одмерању суда.

Тужени је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења. Предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

По оцени Управног суда, основано се наводима тужбе истиче да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Према разлозима оспореног решења, тужени је одлуку из диспозитива донео јер је нашао да је правилно првостепени орган, закључком, одбацио жалбу као неблаговремену, пошто је ова поднета након истека рока за подношење жалбе, прописаног одредбом члана 142. Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Ценећи наводе жалбе, тужени налази да ова није основана јер је решење првостепеног органа, против којег је жалба поднета, достављено пореском обвезнику дана 03.09.2008. године, у складу са одредбама члана 36. наведеног закона, што се утврђује на основу доставнице у списима предмета.

Према одредбама члана 36. Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Сл. гласник РС“, бр. 80/02), која је била у примени до ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији („Службени лист РС“, бр. 93/12), порески акти сматрају се достављеним када се уруче пореском обвезнику, његовом законском заступнику, пореском пуномоћнику или заступнику по службеној дужности (став 2); а ако је порески обвезник физичко лице, односно предузетник, порески акти сматрају се достављеним и када се уруче пунолетном члану домаћинства, у смислу закона којим се уређује порез на доходак грађана, или лицу запосленом код предузетника (став 3), с тим да, ако достављање на начин из ст. 2-4. овог члана није могло бити извршено, сматраће се извршеним када се порески акти пошаљу препорученом пошиљком преко поште или електронским путем преко е-маила, на адресу пореског обвезника унету у пријаву за регистрацију или у последњу пореску пријаву (став 5), а достава извршена на начин из става 5. овог члана сматра се извршеном истеком трећег дана од дана предаје пореског акта пошти, односно даном наведеним у е-маил повратници код слања пореског акта електронским путем (став 6).

Према стању списка предмета првостепено решење број: 431-9/588 од 13.06.2006. године, предато је дана 30.08.2006. године пошти, препорученом пошиљком, ради уручења тужиоцу, на његову адресу, али се предметна поштанска пошиљка вратила првостепеном органу, дана 01.09.2006. године, као неуручена, са напоменом достављача “није тражио”.

По оцени суда, како се наведена поштанска пошиљка вратила првостепеном органу, ова се не може сматрати пошиљком предатом пошти, у смислу члана 36. став 5. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, јер се налази код првостепеног органа, а не код поште ради достављања тужиоцу. Са изнетог, како се ради о враћеној поштанској пошиљци, то нису испуњени услови из члана 36. став 6. наведеног закона да се достављање пореском обвезнику, таквог управног акта може сматрати извршеним истеком трећег дана од дана предаје пореског акта пошти.

Са напред изнетог, налазећи да је оспореним решењем погрешно примењен закон на штету тужиоца, суд је тужбу уважио и на основу члана 42. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у ставу I диспозитива пресуде и предмет вратио на поновно одлучивање, с тим што су примедбе суда, а сагласно одредбама члана 69. став 2. ЗУС-а изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган.

Управни суд је о трошковима управног спора одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, применом члана 150. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11), који се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, имајући у виду успех тужиоца у овом управном спору. Тужиоцу су досуђени трошкови у укупном износу од 17.870,00 динара, и то на име састава тужбе од стране пуномоћника адвоката досудио у износу од 16.500,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”, бр. 121/12), док трошкови до траженог износа од 30.000,00 динара нису признати, будући да нису опредељени по Адвокатској тарифи. Тужиоцу су такође досуђени трошкови на име судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и на пресуду у износу од 980,00 динара, у складу са Тарифним бројем 28. и 29. Таксене

тарифе која је саставни део Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...93/2014).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 23.02.2018. године, 25 У. 2039/16

Записничар
Љубо Ергић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЉД